

tionens Seir. Jeg vil lade ham og det ærede Medlem fra Varde (Kruse) bevare deres Revolution saa længe, de ville. Men de skulle gaa i Spidsen for, hvad de selv forlange, thi naar man vil bruge et Middel som Finantslovnegtelse over for en Regjering, som ikke staar paa det grundlovmæssige Standpunkt, hvorpaa man selv staar, maa man bruge de Midler, der ere nødvendige for at holde Finantslovnegtelsen i Hævd, og dertil hører Skattenegetelse. Nu siger det ærede Medlem, at han har ikke fraraadet Skattenegetelse. Men her er Mange til Stede, som have hørt det, at det ærede Medlem er optraadt derimod (Rjar: Ja, det er rigtigt). Se, der er strax et Medlem, der har hørt det. Der var Andre, der tilraadede Skattenegetelsen (Rjar: Ja, det var overfor mig, at det blev fraraadet); men det ærede Medlem fra Rolding (Berg) skal ikke kunne negte, at han har altid været en af de bestemteste Modstandere netop af Skattenegetelse. Nu siger han, at han behøver ikke at tage denne Konsekvens, da Skattenegetelse ikke i og for sig er en Konsekvens af Finantslovnegtelse. Jeg gjentager og ønsker at gjentage det saa tit som muligt, for at der ikke skal være Tvilighed til at misforstaa det, at overfor en konstitutionel Regjering er det ikke Konsekvensen; men over for denne Regjering er det den nødvendige Konsekvens, uden hvilken et Forslag om Finantslovnegtelse er en tom Trusel, et Slag i Luften, der Intet betyder. Men, siger det ærede Medlem, han behøvede ikke at tage denne Konsekvens; thi han havde fuld Visshed om, hvad der vilde ske, og han udbredte sig nu med megen Vyrk om, hvad der vilde ske, at det var utvivlsomt, at Regjeringen vilde være bleven bange osv. Det ærede Medlem fra Varde (Kruse) sagde endog, at til Slutningen vilde selve Kronen være kommen til at indse, at Regjeringen gif en gal Bei osv. Nei, i den reelle Verden, hvori vi leve, ønske vi, sørend vi følge det ærede Medlem i en Politik, at se de Konsekvenser, som han angiver, at se dem klart og tydelig beviste, vi ønske, at han logisk og klart skal paavise os, hvorledes han vil føre en saadan Politik igjennem, hvorledes han kunde være vis paa, at de Ting vilde ske, som han angiver. Og naar det ærede Medlems Opfordring til at følge en Bei, som efter almindelig Logik maa føre til de Konsekvenser, som jeg har nævnt, ikke kan støtte sig til Andet end sine almindelige, lyriske Udtalelser om, at det og det sikkert snart vil komme, at denne Politik nok vil virke en Gang i Tiden, saa tro vi aldeles ikke derpaa. Det ærede Medlem har saa tit taget feil med Hensyn til, hvad der vilde komme, at et Folks Repræsentanter ikke kunne følge ham paa en saa alvorlig Bei, naar han er ude af Stand til at angive nogen anden Udvei end hans egen fantastiske Tro paa visse Muligheder i Fremtiden. Jeg forstaaar ikke, hvorledes det ærede Medlem kan forlange

af os, at vi skulle følge en saadan Politik, som ikke har Andet bag sig end en Vyrk som den, han har meddelt os (En Stemme: Belgerne). Det nytter ikke det Ringeste, at man taler om Belgerne, naar det ærede Medlem ikke kan tilveiebringe en Opløsning. Kunde det ærede Medlem føre sin Politik igjennem ved den ene Opløsning fremtvungen efter den anden, saa skulde jeg have fulgt ham. Men han er ude af Stand dertil og har ikke forsøgt paa at bevise, at han kan det. Jeg veed, at han en Gang har paastaet noget Saadant — ikke her i Salen —, men han har ikke gjort Forsøg paa at bevise det, og det lader sig ikke gjøre, som Forholdene ere nu. Endelig efter alt dette, efter saaledes at være gaaet til Beskjæftelse af, hvad jeg forlanger, efter at have bekendt, at han virkelig ikke turde tage Konsekvenserne, og at han dog vilde føre os ind paa den Bei, hvis Konsekvenser han ikke turde tage, og skjøndt han ikke havde anden Sikkerhed for, at det Løb sig gjennemføre, end hans egen Fantasi, saa siger han: Men jeg vil egentlig ikke sige, hvad jeg vil. Utsaa, det ærede Medlem vil ikke sige, hvad han vil, efter at han i et meget langt Foredrag har bebrejdet os, at vi ikke have fulgt ham; nu vil han ikke sige mere, hvad han vil, thi det, siger han, staar klart og tydeligt i den Udtalelse, han har gjort i Betænkningen over Finantsloven for 1877—78. Nei, der tager det ærede Medlem feil, det staar ikke klart. Lidt efter kom det ærede Medlem et Stridt videre og sagde: Hvad vi ville efter den 8de November, det kan jeg sige, vi ville lade Flerparten regjere, det kan ikke forlange mere. So, der tager det ærede Medlem feil, vi kunne forlange, at det Mindretal, der har anklaget Flerparten for, hvad han har udslynget mod os, at det ikke alene lader sin Anklage fremtræde i Ord, men i Gjerning, at Mindretallet modsætter sig en saa farlig og skjæbningspanger Politik som den, det paastaar, vi følge; thi dersom Mindretallet ikke gjør det, faar det selv Ansvar med derfor. Det er en mærkvaerdig Theori, det ærede Medlem stiller op, at fordi et Mindretal ikke ved Magt kan sætte Noget igjennem, skal det lade være at stemme. Hvorledes vil den parlamentariske Forhandling paa den Maade komme til at se ud? Nei, naar det ærede Medlem taler, som han gjør, saa siger jeg, at dersom det ærede Medlem ikke har Mod til at støtte den Politik, han anbefaler, ved en energisk, kraftig Optreden her i Thinget, hvorledes vil han da forlange, at Belgerne nogensinde skulle faae Tro til det, som han dog ikke paa nogen anden Maade kan begrunde. Dersom det ærede Medlem havde en Politik og kunde sige: den fører Eder ikke i Uføre, men vi kunne komme baade frem og ud af det, den fører ikke til Noget, vi komme til at fortryde, saa kunde han sige: Min Politik er Garant nok for, at I skulle følge den. Men det kan det ærede Medlem ikke; den